Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 7. april 2017
(OR. en)

6182/17
ADD 1

Interinstitutionel sag:
2012/0193 (COD)

DROIPEN 16
JAI 105
GAF 7
FIN 103
CADREFIN 18
FISC 43
CODEC 196

UDKAST TIL RÅDETS BEGRUNDELSE

Vedr.:	Rådets førstebehandlingsholdning med henblik på vedtagelse af forslaget til direktiv om strafferetlig beskyttelse af Den Europæiske Unions finansielle interesser - Rådets begrundelse

I. INDLEDNING

Kommissionen forelagde den 12. juli 2012 et forslag[1] til direktiv om strafferetlig beskyttelse af Den Europæiske Unions finansielle interesser.

Rådet nåede til enighed om en generel indstilling den 8. juni 2013[2] og gav dermed formandskabet mandat til at indlede triloger med Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet vedtog den 16. april 2014 sin førstebehandlingsholdning til udkastet til direktiv[3].

Europa-Parlamentet bekræftede den 12. januar 2017 i Budgetkontroludvalget (CONT) og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (LIBE) enigheden om den kompromistekst, der var resultatet af forhandlingerne i trilogerne.

1 12683/12.
2 10729/13.
3 9024/14.

På samlingen den 7. februar 2017 nåede Rådet til politisk enighed om direktivudkastet. Den [25. april 2017] vedtog Rådet sin førstebehandlingsholdning, som er i fuld overensstemmelse med den kompromistekst til direktivet, der var opnået enighed om under de uformelle forhandlinger mellem Rådet og Europa-Parlamentet.

II. FORSLAGETS FORMÅL

Formålet med dette udkast til direktiv er at fastlægge minimumsregler for definitionen af strafbare handlinger og sanktioner herfor til bekæmpelse og forebyggelse af svig og andre strafbare handlinger til skade for Unionens finansielle interesser med henblik på at bidrage effektivt til en stærkere beskyttelse mod kriminalitet, der skader disse finansielle interesser, i overensstemmelse med gældende EU-ret på dette område. I forhold til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser[4], som direktivet skal erstatte for de medlemsstater, der er bundet af direktivet, vil sidstnævnte indebære strengere regler for så vidt angår en række vigtige spørgsmål, navnlig sanktionsordningen.

III. ANALYSE AF RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING

A. Generelle bemærkninger

Med udgangspunkt i Kommissionens forslag til direktiv har Europa-Parlamentet og Rådet ført uformelle forhandlinger med henblik på at nå til politisk enighed. Teksten til Rådets førstebehandlingsholdning afspejler til fulde det kompromis, som de to medlovgivere har indgået med bistand fra Europa-Kommissionen. På denne baggrund bør henvisninger til Rådets førstebehandlingsholdning forstås som henvisninger til det kompromis, der blev indgået i trilogerne.

Rådets førstebehandlingsholdning fastholder målene i konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser[5] og i Kommissionens forslag. Teksten til direktivudkastet indeholder klarere og mere detaljerede bestemmelser om mange af de spørgsmål, der er omhandlet i konventionen, og indfører også helt nye bestemmelser, f.eks. om forældelsesfrister.

---

4 EFT C 316 af 27.11.1995, s. 48.

5 EFT C 316 af 27.11.1995, s. 48.

B. Retsgrundlag

Kommissionens forslag er baseret på artikel 325, stk. 4, i TEUF. Medlovgiverne var dog enige om, at artikel 83, stk. 1 og 2, i TEUF er det eneste retsgrundlag for fastsættelse af minimumsregler for så vidt angår definitionen af strafbare handlinger og sanktioner herfor, herunder for så vidt angår strafbare handlinger til bekæmpelse af svig til skade for Unionens finansielle interesser. Direktivet vedtages derfor på grundlag af artikel 83, stk. 2, i TEUF.

Irland har meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv. Irland har tilvalgt direktivet. Det Forenede Kongerige og Danmark deltager ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Danmark.

C. Centrale politikspørgsmål

1. Definitionen af Unionens finansielle interesser og direktivets anvendelsesområde

Direktivets artikel 2 indeholder en definition af Unionens finansielle interesser. I den generelle indstilling foreslog Rådet at udelukke alle lovovertrædelser mod det fælles merværdiafgiftssystem (momssystem), som på forhånd ville være omfattet af definitionen, fra direktivets anvendelsesområde. Efter forhandlinger med Europa-Parlamentet blev lovovertrædelser mod det fælles momssystem i sidste ende omfattet af direktivet. En specifik definition af svig med indtægter fra moms er blevet tilføjet i artikel 3. Imidlertid er direktivets anvendelsesområde begrænset, da direktivet kun finder anvendelse, når lovovertrædelserne er alvorlige. Lovovertrædelserne anses for alvorlige, hvis de har tilknytning til to eller flere medlemsstaters område, og den samlede skade udgør mindst 10 mio. EUR.

2. Definitionen af strafbare handlinger

Artikel 3 beskriver de strafbare handlinger, der er omfattet af direktivet. Der er foretaget mindre ajourføringer af definitionerne af svig og aktiv og passiv korruption, og de er i vid udstrækning i overensstemmelse med definitionerne i konventionen og dens protokoller. Misbrug af midler, hvorved forstås en handling begået af en offentligt ansat, der ikke falder ind under begrebet svig i snæver forstand, er indført som en ny lovovertrædelse.

3. Sanktioner for fysiske personer

Rådets førstebehandlingsholdning fastsætter et sæt regler vedrørende minimumssanktioner for fysiske personer i artikel 7. I forhold til konventionen indfører disse regler nye detaljerede regler vedrørende sanktionernes niveau. Lovovertrædelser, der indebærer betydelige skader eller fordele, vil blive straffet hårdere, dvs. med en maksimumstraf på mindst fire års fængsel.

4. Forældelse

Konventionen indeholder ingen udtrykkelige regler om forældelse. Direktivets artikel 12 indfører faktisk de første detaljerede bindende regler om forældelse i Unionens strafferet. Medlemsstaterne er forpligtet til at fastsætte en forældelsesfrist, der gør det muligt for de retshåndhævende myndigheder i et tilstrækkeligt tidsrum at håndtere lovovertrædelser effektivt, og der fastsættes en minimumsforældelsesfrist på mindst fem år i tilfælde af alvorlige lovovertrædelser. En regel om forældelse af fuldbyrdelsen af sanktioner er også blevet indført.

5. Samarbejde mellem medlemsstaterne, Europa-Kommissionen, agenturer og Revisionsretten

Artikel 15 indfører nye regler om den forpligtelse, som medlemsstaterne, nogle agenturer såsom Eurojust og Kommissionen har til at samarbejde inden for deres respektive kompetenceområder med henblik på bekæmpelse af de lovovertrædelser, der er fastsat i direktivet. Der er desuden indført en forpligtelse for Revisionsretten og andre revisionsorganer til at informere om relevante faktiske omstændigheder.

IV. KONKLUSION

Rådets førstebehandlingsholdning afspejler det kompromis, der blev indgået i forhandlingerne mellem Rådet og Europa-Parlamentet med bistand fra Kommissionen. Ved at godkende Rådets førstebehandlingsholdning uden ændringer fastsætter Europa-Parlamentet sammen med Rådet direktivet.